

SANT JOSEP: el qui posà el nom de Jesús (5)

Josep li posà el nom de Jesús (Mt 1, 25)

A l'anunciació a Josep llegim el verset: «li posaràs el nom de Jesús» (Mt 1,21). Com a pare, segons la Llei, té dret de posar nom al seu fill. Un fill que li ha estat donat, del qual no pot escollir el nom. És un nom donat per Déu. El dia de la seva circumcisió Josep proclama el nom del fill: serà anomenat Jesús. Un nom teofòric, un nom que és una missió. El nom és *Jesûa*, que inclou el santíssim nom de Déu: JHVH, al qual s'hi afegeix en grec *Christós* (l'Ungit del Senyor per l'Esperit Sant). La missió serà salvar el poble dels seus pecats.

La missió de Jesús està inclosa en el seu nom. Un nom que per causa de la resurrecció gloriosa esdevindrà *el nom que està per damunt de tot altre nom* (Fl 2,9). El nom del qual diu l'Escriptura: «La salvació no es

troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos» (Ac 4, 12). Amb la imposició del nom, Josep el reconeix com a pare segons la llei, i Jesús entra en la nissaga reial de David. Ja que el Messies havia de ser fill de David (Rm 1,3).

Quin títol més bell: «Josep dona nom al Messies». Ell realitza la *traditio nominis* de l'Antic Testament, el qui és inefable té nom. Si té nom el podem invocar ja que és un dels nostres. El Déu altíssim, el nom del qual no es podia pronunciar, ara té nom: “Jesús”, Senyor i Redemptor nostre. Acomplint també la profecia d'Isaïes: “La verge concebrà i tindrà un fill i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir «Déu amb nosaltres»” (Mt 1,23). Mateu encercla el seu evangeli des d'aquest verset, a manera de gran arc o inclusió, amb el darrer verset del seu evangeli: *Jo soc amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món* (Mt 28,20).

Quantes vegades Josep havia de pronunciar el nom de Jesús en la seva quotidianitat. Cridant-lo pel nom l'invocava. Josep inaugurava així una tradició que prendran totes les generacions cristianes, les quals invocaran el nom de Jesús. L'hesicame (la invocació constant del nom de Jesús) sempre ha estat present en el cor i en els llavis dels fidels. La invocació del nom de Jesús dona pau, una immensa pau. Com la pau de Josep i Maria, immensament feliços de tenir Jesús, custodiat pel seu amor. Aquesta és la sisena lliçó que aprenem de Josep: invocar el nom de Jesús com a font de salvació. El Càntic de tots els càntics diu: *Aroma que s'escampa és el teu nom* (Ct 1,3).

Pregària de la “Guia del Cristià”.

A vós, oh benaurat sant Josep, acudim en la nostra tribulació, i després d'implorar l'auxili de la vostra santíssima esposa, demanem també, amb gran confiança, el vostre patrocini. Per aquella caritat que us tingué unit a la Immaculada Verge Maria, Mare de Déu, i pel paternal amor que tinguéreu a l'Infant Jesús, us supliquem que gireu benigne els vostres ulls envers l'herència estimada que guanyà Jesucrist amb la seva Sang, i que amb el vostre poder i auxili ens ajudeu en les nostres necessitats.